

MILIONŮY V KAPSE

MICHAEL BYRNE

ALBATROS

Milióny v kapse

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Michael Byrne

Milióny v kapse – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

ALBATROS

MILIONŮY V KAPSE

MICHAEL BYRNE

ALBATROS

Toto dielo je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú výsledkom autorovej predstavivosti alebo ich fiktívne zasadiť do deja. Všetky vyhlásenia, činnosti, kaskadérske kúsky, opisy, informácie a materiál akéhokoľvek druhu sú zahrnuté v knihe výlučne na pobavenie a nemali by sa napodobňovať, lebo môžu vyústiť do zranenia.

First published 2015 by Walker Books Ltd
87 Vauxhall Walk, London SE11 5HJ

Text © 2015 Michael Byrne

The right of Michael Byrne to be identified as author of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', uchovávat' v informačnom systéme, prenášať v žiadnej forme ani žiadnymi prostriedkami, či už grafickými, elektronickými alebo mechanickými, vrátane kopírovania, nahrávania a zhotovovania zvukového záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Translation © Milan Kopecký, 2016
Cover illustration © Tomáš Kropáček, 2016
ISBN v tlačenej verzii 978-80-00-04219-0
ISBN e-knihy 978-80-00-04253-4 (1. zverejnenie, 2016)

Mojej dcére Eve

„Sen kým trvá, tak je,
a je vari bytie niečo iné?“

Lord Alfred Tennyson

5 5 19
dní hodín minút

Bully zažmúril na jeden z ciferníkov tých veľkých, fakt veľkých hodín na druhom brehu rieky. Obe ručičky minuli šiestu, prišiel čas nakŕmiť Jack. Vybral z vrecka dlhého kabáta konzervu a kovovú lyžicu.

„Nech sa ti páči... Len sa dobre najedz, kamoška,“ hovoril a dôležite rachatil lyžicou, lebo v konzerve ostal už len aspik. Jack ho zhltna na jeden šup. Ani nemusela hrýzť.

Jack bola bulteriér, kríženec staforda, ibaže Bully tak ako ani nikto iný nevedel, s čím presne ho skrížili. V tej jej druhej polovici sa to miešalo jedno cez druhé. Krátku hrubú sršť mala okolo krku tmavohnedú a všade inde bielosivú, preto vyzerala, že jej už nechýba ďaleko do hrobu. Chvost akoby zdedila po opičom pinčovi, široký zadok jej dvíhali vystreté zadné nohy, no predné mávala vždy zohnuté, takže keď si sadla, zdalo sa, akoby vás chcela objasť. Stačil však jeden pohľad na jej papuľu plnú malých špicatých tesákov a každému sa s ňou prestalo chcieť objasť.

Keď Bully v zime odišiel z bytu, Jack išla s ním. Teraz bolo leto, a hoci jej ťahalo na druhý rok a začínali sa jej obrusovať hrany, aj tak vyzerala smiešne. Na žobranie sa nehodila a Bully ju na to ani nemal. Boli kamaráti, skoro ako rodina.

„Ale no, kamoška... ale no tak...“ prihovárал sa jej Bully, lebo naňho úpenlivo hľadela, aj keď v konzerve takmer nič neostalo. Predsa len sa mu ešte podarilo lyžicou čosi vyškriabať. Lenže vtom si ju bez dlhého rozmýšľania strčil do úst. Niekedy keď bol hladný, sa mu to stávalo – úplne z ničoho nič to naňho prišlo a potom robil čudné veci –, akoby sa ani nevedel ovládať, akoby on sám bol zvieraťom.

Vyplul aspik na zem. Niežeby bol až taký nechutný, ale Bully nezniesol ten studený slizký pocit, čo mu zanechával na podnebí. Vypláchol si ústa

vodou a zo zvyku, aby sa upokojil, si prečítal zloženie konzervy na etikete, lebo mal rád, keď veci hovorili jasnou rečou a nebalamutili človeka, že sú niečo iné, než v skutočnosti sú.

Voda 65 %

Bielkoviny 20 %

Tuk 12 %...

Došiel až k poslednej zložke, ktorá sa mu ako jediná bohvieako nepozdávala: *Popol 3 %*. Predstavil si všetkých tých zombíkov v továrňach, ako si odklepávajú z cigariet do konzerv a zalievajú to aspikom. Alebo možno používajú aj iný druh popola, keď sa im minú cigy. No aspoň majú tolko chochmesu, že to priznajú na etikete.

Napriahol sa, že šmarí konzervu do rieky, ale keď mu zrak padol na fotografiu psa, zháčil sa. Bol to Jack Russell teriér. Mal rád Jack Russellov, boli síce trochu malí a zbytočne uštekani, ale zato sa mu ohromne rátalo, že vidí na konzerve meno Jack. Dodávalo to jeho psovi vážnosť a dôležitosť. Aj keď Jack nebola tak celkom pes. Bola to psica alebo, ako píšú v odborných časopisoch, suka. Keď ju vtedy dávno, minulý rok v lete našiel a privliekol domov, Phil si všimol, že je samica, a hneď ju pomenoval Jacky, ešte predtým než sa Bullyho mama vrátila z nemocnice. No Bully ju tak nenazval, odkedy utiekol z domu. Stačilo odstrihnúť koncovku y a ostalo iba Jack.

Vložil si prázdnu konzervu do vrecka kabáta a zatúlal sa späť k rieke, k veľkému bielemu Oku, ktoré sa mu odjakživa zdalo pokazené, lebo sa krútilo, no pritom sa nehýbalo a všetci tí zombíci v ňom zavretí akoby mávali, aby ich niekto zachránil. Jack sa tmolila pri ňom, oňuchávala mu členky, no nikdy sa mu nezaplietla pod nohy. Bully ju pred odchodom z domu správne vycvičil. Trvalo niekoľko týždňov, kým ju naučil aspoň zostať na mieste. Stálo ho to veľa cukríkov a gumených macíkov za odmenu, ak sa jej to podarilo. V časopisoch tomu vraveli pochvala za dobré správanie.

Bully zastal pri skejtbordovom parku, kam ho pritiahol smiech a klapot dosiek o betón. Nemal o tom mieste bohvieakú mienku, neboli tam veľké rampy a mostíky, len také betónové hrboly, sotva vyššie od obrubníkov a retardérov okolo domu, kde predtým býval. Vlastne ho ani nepokladal za ozajstný skejtpark, len takú atrapu skrčenú pod hovadskou sivou budovou. Pripomínala Bullymu činžiak, kde býval, so suterénom a smetiakmi, kam ústili odpadové šachty.

Stále nepoznal ani jedného zo skejterov. Iba sa sem chodil na nich poze-
rať, ako sa smejú, bavia, padajú a za všetko zvalujú vinu na svoje skejtbordy.
Veď on raz za nimi príde s doskou, na ktorú sa nebude dať vyhovárať, dosku
so strieborným a zlatým podvozkom a najlepšimi polepmi... a tá bude naj-
lepšia. Bodka. Nevedel, kedy presne ten deň príde, ale raz určite.

„Mrkni naňho,“ povedal a ukázal Jack jedného z nich. „Dobrý drevák.“
V kútiku duše však dúfal, že ak tam bude dosť dlho stáť a civieť na nich, raz
mu niekto požičia skejt, nech sa ukáže. Doteraz mu akurát tak vždy vynad-
dali do filcky a poslali ho kadeľahšie. Nevedel úplne presne, čo je to filcka,
no tušil, že to bude niečo malé, odporne a zlé. Ale aby im zase nekrivdil,
keď tu bol naposledy s Chrisom a Tiggsom, Chris im vynadal oveľa horšie
a šmaril po nich fľašu, ktorá sa roztrieštila presne tam, kde sa teraz pokúšali
o tie svoje trápne triky.

Nerobieval to s chalanmi často. Väčšinou iba hádzali prázdne obaly od
všeličoho z pešieho mosta a sledovali, ako plávajú na hladine. Chris a Tiggs
boli jeho kamoši. Trepali sprostosti, bola s nimi prča, naháňali baby, najlep-
šie čaje a šfandy, a poflakovali sa pri rieke. Chris si niekedy uviazal okolo
hlavy červenú handru a Tiggs mal niekde na hlave vždy druhé veľké uši,
ktoré mu valili do mozgu *nadupané pecky*. Obaja boli od neho starší. A bol
ich plný Londýn, celé mesto až po nákupné centrum v Brent Cross.

Ešte chvíľu sa pozeral na skejterov, až kým jeden z nich, nižší než Bully,
neurobil fakt dosť zlý trik, po ktorom sa zdrúzgal na betón, prekoprcol sa
a zodral si kožu na lakti, ktorý si začal šúchať, akoby mu vďaka tomu mala
narásť nová. Bully sa naoko zasmial. Vedel, že naňho nevybehnú, lebo ho
chráni Jack, ale zasa nechcel, aby floydí niečo zavetřili, a tak radšej odišiel
a pokračoval k Oku.

Pri pešom moste zbadal na poslednom schode žobráka. Robil to úplne
zle. Kto tu chce žobrať, musí sedieť úplne navrchu, kde sa zombíkovia za-
stavia, aby nabrali dych. Celkovo ten chlap vyzeral dosť zúfalo, triasol sa
na slnku, hlava zvesená, niečo si mumlal, ale nebolo mu rozumieť... Takto
veľa nezrobí. Dokonca nemal ani ceduľu. Ak nič nepoviete, musíte mať
ceduľu, inak ľudia nebudú vedieť, čo od nich chcete.

Bully obišiel žobráka a vystúpil asi do polovice schodov. Tam zastal a ob-
rátil sa k rieke, či nezbadá niečo zaujímavé, čo by sa z nej dalo vyloviť.
Slnko ho ešte vždy hrialo do chrbta a do nôh a bolo vysoko nad vodou, čo

nie je najvhodnejší čas na rybačku. Všade okolo bolo stále veľa zombíkov, ktorí nepozerajú naľavo-napravo, len sa čo najrýchlejšie pracú von z mesta. A ráno sa potom rovnako rýchlo vracajú. Zažmúril, aby lepšie videl. Mal by nosiť okuliare do diaľky, ale zabudol ich v byte, keď odtiaľ odchádzal, takže iba žmúril a jastril zrak.

Na brehu rieky zameral niekoľko možných obetí opretých o zábradlie a zahľadených na vodu: vysoké dievča v šortkách a legínach so zmrzlinou a frajerom, ktorý bol od nej menší, robil opičky a hral sa, že jej ju chce ukradnúť. Bully ich nechal tak. Baby nemajú rady psy, na tie boli skôr po-staršie dámy. A hneď aj jednu takú zbadal. Cez ruku mala prevesenú kabelku, do ktorej by sa Jack napratala celá, a civela na budovy na druhom brehu, akoby prvý raz v živote videla okná. Rýchlo zbehol na špičkách zo schodov, skoro sa pritom potkol o žobráka, ktorý sa stále triasol na poslednom schode, a priblížil sa k nej zozadu tak, aby ho nevidela, práve keď sa dala na odchod.

Zrovnal si s ňou krok.

„Musím sa vrátiť za mamkou, ale chýba mi päťdesiatdeväť pencí...“

„No teda,“ povedala, ale ustúpila dozadu, akoby sa jej na ňom čosi nepozdávalo.

„Musím sa vrátiť za mamkou, ale chýba mi...“ zopakoval o trochu rýchlejšie, aby mu neubzikla.

Bully sa radšej tváril, že potrebuje peniaze na niečo iné, že len tak nežobere, lebo inak sa ho ľudia hneď začali vypytovať na všemožné hlúposti, ako trebárs odkiaľ je a prečo nesedí v škole. Tolko už zistil.

„Boli by ste taká dobrá?“

Venovala mu letmý pohľad a už-už sa ho chystala odbiť frázou v duchu „nie, nebola“, keď vtom sklopila zrak a všimla si Jack.

„Och... ten je tvoj?“

„Jasné.“

„A poslúcha?“ spýtala sa.

„Jasné...“ Prikývol, ale iba pre seba a musel sa premáhať, aby sa neuškrnul. Iste, že ho poslúcha. Bully ju naučil, ako poslúchať a robiť, čo vám druhí prikážu, lebo tak to na svete chodí. Nemôžete sa k psovi správať ako k psovi, kričať naňho a biť ho. Musíte ho vycvičiť, aby vás poslúchal, a získate priateľa na celý život.

„Tak, máte pre mňa tých päťdesiatdeväť pencí alebo nie? Normálne by som sa vás na to nepýtal.“ Vždy to vravel, hoci už ani nevedel, čo je normálne a čo nie. Jedna stará pani – ešte staršia než táto – s klobúkom, palicou a nejakým tým kolieskom navyše ho raz vzala do bistra na smažený tanier, kde potom sedeli hodinu v teple a ona mu rozprávala o svojej mladosti, keď bývala na vidieku a mala vlastného koňa a springeršpaniela, ale to nebolo normálne. Niekedy z ľudí vytrieskal celú libru, inokedy len drobné a na dávkky. Raz mu jeden chalan dal na pencu presne, koľko si vypýtal, a pred kamošmi mu ich odrátaval, nech je práca, čo Bullyho dosť vytočilo.

„Koľko máš rokov?“

„Šestnásť.“

„To iste.“

„Nevyzerám na to, však?“ povedal.

Prižmúrila oči, ako to dospelí robievajú, keď chcú človeku vidieť až do duše alebo kam. Dúfal, že by mu tých šestnásť mohli uveriť, keď bude nosiť čiapku. Bola pletená tmavohnedá s čiernymi flakmi. A bola jeho. Spomenul si na ňu, keď v zime zdrhal z domu. Už nebolo tak chladno, aby ju musel nosiť, ale aspoň v nej vyzeral vyšší a kamery na stanici mu nevideli do tváre. Trochu sa s ňou pohral a vyhrnul si ju tak, že vyzeral ako odrastený Santov škriatok, ktorého už na budúce Vianoce nevezmú so sebou.

Mal dvanásť, ale trinásť narodeniny boli tak blízko, že by ostávajúce mesiace zrátal na prstoch jednej ruky. Keď ešte chodil do školy, bol najvyšší chalan z celého ročníka a prerástol dokonca aj najvyššie dievča. Teraz meral stošesťdesiatšesť a nejaké drobné. Vo vrecku mal meracie pásmo, ktoré šlohol nejakému stavbárovi z dodávky, a podľa neho to bolo v starých mierach presne päť stôp a šesť palcov. Dospelí niekedy merali menej, výškou sa dokonca vyrovnal aj niektorým flojdom. Mama bola vysoká, ale zasa keď sa nad tým zamyslel, možno sa mu to len tak zdalo, lebo sám bol vtedy malý. A okrem toho nosila vysoké opätky. Vravela im kopyto jedna a kopyto dva. Možno otec bol vysoký. Možno keby sa otec postavil na špičky a natiahol ruky, dotkol by sa betónového stropu v skejtparku. Ale nech je to s otcom, ako chce, Bully ešte určite porastie. Má to v krvi. Rozhodol sa tak, lebo až bude dosť vysoký, vykradne banku alebo si nájde prácu, alebo niečo také, a potom si bude šporiť a zoženie si vlastný byt so záchodom, posteľou a telkou.

Vrátil sa do reality. Žena si ho stále premeriavala.

„Šestnásť... vážne neklameš?“

„Jasné, že nie, keď som bol decko, mal som rakovinu a celý som sa z nej scvrkol,“ odvetil akoby medzi rečou, lebo presne to rakovina s človekom spraví. Keď sa mama vrátila zo všetkých tých nemocníc, už si nikdy neobula vysoké opätky.

„Chúďa moje. Ty malé chúďatko. Tak sa čo najrýchlejšie vráť domov... Tu máš a kúp si za to niečo poriadne pod zub, nieže to minieš na hlúposti, jasné?“ povedala mu a pozrela naňho vyvalenými očami. Bully nemal rád takéto reči. Keď mu tie peniaze dajú, môže ich predsa minúť, na čo chce, mechril sa v duchu, ale tvár sa mu rozžiarila, len čo začul šuchot bankovky vynárajúcej sa z jej peňaženky.

Nechcelo sa mu veriť, akú farbu to z nej vyťahuje. Modrá! Za tú by mala Jack konzervy so svojím menom a iba s tromi percentami popola na niekoľko týždňov. Bullymu by vyšlo aj na zmrzlinu, hranolčeky a vychladenú plechovku pravej koly z potravín. Pravú kolu nemal niekoľko týždňov. V Londýne je plechovka koly drahá ako čert. Človeka by zodrali z kože. To bolo prvé, čo ho udivilo, keď tu vystúpil z vlaku: koľko sú schopní vypýtať si za plechovku koly.

„Nech sa páci,“ povedala. „A ponáhľaj sa domov.“ Usmiala sa, akoby to bola ona, kto dostáva peniaze, a odkráčala smerom ku ktorejsi z reštaurácií na nábreží.

„Díkes, teta. Boh vám žehnaj,“ zavolať za ňou. Zdalo sa mu, že to znie dobre. Tak si to medzi sebou hovoria dejvíkovia – plesniví pouliční obsmŕdači s vyslopanými nosmi a tvármi ako pokrčený koberec. Hovorí im tak, odkedy mu jeden z nich povedal, že sa volá Dave. Keď si od Bullyho chcel požičať mobil, Bully mu zdrhol a odvtedy sa ich stráni.

Jack potichu varovne zavrchala len pre svojho pána, aby sa mal na pozore. Bully zdvihol zrak od vysmiatej kráľovnej na dvadsaťlibrovke a úsmev mu hneď zmrzol, keď zbadal, na koho Jack upozorňovala a akého psa si ten niekto vedie. Bully si pripomínal, že nesmie utiecť, lebo by si to iba zhoršil, keď by si ho Janks potom našiel s tými svojimi tmavými okuliarmi a jašteričím úškrnom, ktorým mu dával najavo: viem, kto si.

Janks oberal žobrákov po celom Londýne. Vravel tomu výber daní. Hovorilo sa, že tie peniaze ani nepotrebuje, ale baví ho robiť im zle. Vraj po-

chádza odniekiaľ zo severu, kde nahrabal prachy na psích zápasoch, predaji nepovolených plemien a všeličom inom. Cez deň by ste ho len tak nenačapali pretŕčať sa po vonku s niektorým tým nezákonným miláčikom. Na to sa tu obšmieta priveľa flojdov. Ale raz za čas, keď si vyjde na obhliadku, tak to riskne, aby sa pochváľil jedným zo svojich čistokrvných pitbulov.

Hrozné obludy. Bully poznal zopár plemien, čo mu nešli pod nos, ale jediná rasa, ktorá mu bola skutočne odporná, boli pitbulovia. Nemal na nich rád nič: ten ich nafučaný spôsob chôdze, tie lesklé, podlhovasté, vyhladené papule a miniatúrne čierne oči, z ktorých vyžarovalo zlo. Alebo to, ako sa o nich povráva – všetci to hovoria –, že majú v čeľusti akoby nejakú zámku, a keď sa zahryznú, nepustia ani za ten svet. Bully raz na sídlisku videl jedného chalana, čo bol na prechádzke so svojím americkým pitbulom, ako sa naňho ten pes vrhol a odmietal sa pustiť, aj keď ho kamoši mlátili ako žito. Nakoniec musel prísť starý Mac z obchodu a vypáčiť mu papulu sochorom.

Janksov pitbul bol na dlhej vôdzke a išiel sa zadusiť od toho, ako ju napínal, aby na nich mohol vybehnúť. Jack začala vrčať o čosi hlasnejšie a naprázdno cvakala vo vzduchu čeľuťami.

„Ostaň, kamoška, ostaň, ostaň... Hej!“

Bully sa nakláňal vrchnou polovicou tela a mykal sa ako potkan chytený na lep, ktorý nevzdáva nádej na útek. Niekoľkokrát na vlastné oči videl, ako sú schopní odhrýzť si predné nohy, keď sa takto prilepia do pascí pri smetiakoch za reštauráciami.

Podarilo sa mu urobiť pár neistých krokov dopredu a nohou zasunúť Jack za seba, lebo krotiť sa, to nebol jej odbor. S týmto jediným si ešte pri výcviku neporadili. Ľudia ju nevzrušovali – teda aspoň väčšinou –, to len niektoré psy ju vedeli riadne napumpovať.

„Tuším sa vám darí...“ povedal Janks tak zblízka, že sa Bullymu tie slová obtreli o tvár. Rozprával čudným hojdavým tónom, ako zvyknú ľudia zo severu. Jeho pes brechol Jack do tváre, Jack mu to oplátila a Bully ju znovu odstrčil nohou.

„Vieš, čo je výber daní, však?“ pokračoval Janks. Strhol Bullymu čiapku z hlavy a hodil ju na zem. Pitbul sa na ňu hneď vrhol, akoby mu Janks hodil aport, a začal ju trhať zubami.

„Aj si vyrástol, nie?“ dodal, nedbajúc na to, čo sa mu deje pri nohách.

Bully už bol skoro taký vysoký ako Janks. Keď sa vtedy dávno, minulú

zimu usadil pri rieke, tento istý chlap s tým istým riedkym ježkom na hlave a tým istým výrazom „ako som rád, že ťa vidím“ vpísaným v tvári, prišiel za ním a chcel si od neho požičať peniaze. A keď ho Bully odmietol, zobral mu peniaze aj tak a pridal zopár kopancov ako poďakovanie.

Odvtedy sa mu darilo Janksovi vyhýbať.

„Radšej si ho krot“, povedal a ukázal posunkom na Jack. „Môj pes to tvoje čosi dotrhá ako noviny. Hádám by si ho na mňa nechcel poštváť, stavec?“

Bully mlčky stál a bál sa čo i len premýšľať, či na to prikývne, alebo pokrúti hlavou.

„Chceš si to rozdať, macher? Na koho tak kukáš?“ Janks znenazdajky chmatol Bullyho za krk a strčil si jeho hlavu pod pazuchu, kde Bully zacítil ostrý prenikavý smrad podobný tomu, aké okolo seba kedysi rozprašovala jeho mama, preto sa radšej pokúšal dýchať ústami.

„Ostaň! Ostaň, Jack!“ znel pridusený Bullyho hlas spod Janksovej bundy.

„Áno, presne tak. Dobrý chlapec,“ povedal Janks a zosilnil zovretie.

Bully si vykrútil hlavu spod jeho pazuchy, aby sa nadýchol, pozrel pod seba a zbadal v dennom svetle Janksove nohy. Každý vedel, že Janks nosí v topánke odpílený ražeň. Raz s ním vyletel na jedného vypaseneho tučniaka, ktorý mu papuloval, aspoň tak to vraveli Chris a Tiggs. Predstavoval si to asi tak, ako keď mama prepichovala vidličkou zemiaky, než ich dala do mikrovlnky: *pich, pich, pich*.

„Kolko ti dala?“

„Dvacku...“ odvetil Bully jeho nohám. Začul psie zaskučanie.

„Tak to máš šťastie, že mi presne toľko dlžíš.“

„Kamoš...“ hlesol Bully.

„To komu vravíš? Aký som ti ja kamoš?“

Bully zacítil, ako mu Janksova ruka tlačí na hrtan, z úst sa mu vydierali iba písmenká, ako keď sa v škôlke učili rozprávať. *Ch... ch...ch... r... r... r...* V hlave mu pulzovala krv, lebo nemala kam odtekať, no Bully nebol schopný slova, nevládal sa ani ospravedlniť, išli naňho mdloby a podlamovali sa mu kolená, čo situáciu ešte zhoršovalo.

Vtedy konečne lapil dych.

„Pohoda, chlape... pohodka.“ Janks plieskal Bullyho po chrbte, akoby mu chcel pomôcť vykašľať zabehnutú slinu. Bully sa mu vytrhol, no cítil sa oťapený ako po týždni strávenom niekde v pivnici. Zatackal sa a všimol

si, čo už skôr zazrel Janks: dvoch kváziflojdov v reflexných bundách, teda mestských policajtov, ako stoja pri moste chrptom k nim a dohovárajú žobrákovi.

Bully pozrel na Janksa, ktorý hľadel kamsi skrz neho. Potom sklopil zrak na zem, kde stála Jack s krváčajúcim uchom, a rozhorel sa v ňom hnev, ako keď sa chyť papier. Čakanie na to, kedy zhasne, vyplnil fantáziami o tom, čo porobí Janksovi, keď raz bude vykrádať banky alebo zarezávať v robote a bude oveľa väčší než on.

Podal mu bankovku a Janks si ju bez slova vzal. Vzápätí začul príšerný zvuk toho, ako húžve bankovku do guľôčky, lebo so zhúžvanou bankovkou sa dá urobiť len jediné... Prizeral sa Janksovi, ktorý podišiel k zábradliu a odfrngol guľôčku do rieky.

„Nabudúce ma nezdržuj. Kamoš,“ povedal a uhladil si riedke vlasy, ktoré vietor hneď zasa naježil. Bully pokorne prikývol, zvesil hlavu a odvrátil zrak.

Keď Jack prestala vrčať, Bully si zdvihol dotrhanú a zaslintanú čiapku a strčil si ju do vrecka. Prezrel Jack ucho. Zranenie vyzeralo horšie, než v skutočnosti bolo. Janksov pes mu ho len trošku natrhol. Zvyšnou vodou z fľaše umyl ucho od krvi a dal jej napiť.

„Musíš sa naučiť držať nervy na uzde, kamoška,“ prihovoral sa jej. Jack ho veľmi nevnímala, lebo mu oblizovala tvár ako besná. „Prestaň,“ povedal, no neodstrčil ju. Iba si postieral jej sliny z líca a votrel jej ich do natrhnutého ucha, lebo psie sliny hoja rany tak dobre ako mastičky (aj keď sa o tom nikdy nedočítal v nijakom časopise).

Napokon vstal, podišiel k rieke a dlho sa na ňu zadíval. Marilo sa mu, že ho zazrel, fliačik svojej modrej dvacky, ako pláva na hladine pod mostom a ďalej do mora. Odliv ju hnal tým smerom. Pristihol sa, ako premýšľa, že by za ňou skočil, hoci nevedel plávať, dokonca ani len psa. Na školský plavecký výcvik v športovom centre sa vybodol, lebo nezniezol huriavk pri bazéne, všetko to špliechanie a krik. Vybodol sa aj na školu, z toho istého dôvodu: sedieť za stolom a celý deň počúvať otázky a odpovede, ktoré mu tridsať ďalších deciek vrieska rovno pri uchu. Ako-tak sa to dalo zvládať, keď mohol po tom všetkom prísť večer domov k mame, ale po jej smrti z toho ostal iba nezmyselný šum.

Keď sa obzrel k mostu, všimol si ho jeden z kváziflojdov. Bully sa hneď

pobral na odchod, pískol na Jack, nech príbehne za ním, a chvíľu kráčal medzi zombíkmi, až kým nešmykol do uličky medzi reštauráciami, odkiaľ zamieril k stanici. Vravil si, že by pre istotu mohol ísť niektorým z tunelov, lenže tunely nemal rád, a to ani v lete. Ak nemusel, podzemiu sa vyhýbal. Okrem toho mal už vyšliapanú trasu: okolo fontány, ktorá kropí chodník, keď fúka, počkať na semafor, potom cez klenutý podchod, hore schodmi, kde sú do steny vyryté mená mŕtvych rušňovodičov, a na stanicu Waterloo.

Opieral sa o zábradlie, čakajúc, kedy sa zmení farba na semafore. Sledoval, ako zombíci, čo majú naponáhlo, utekajú cez priechod aj na červenú a kľučkujú medzi autami ako decká, keď bežia zo školy. Pohral sa s jednou z červených gumičiek, ktoré nosil na zápästí. Zbieral ich, nachádzal ich na chodníkoch, a keď boli ulice plné, strieľal nimi do zombíkov, či si všimnú. Tak sa hral. Vymýšľal rozličné techniky strieľania a zatiaľ ich vynašiel sedem. Najradšej mal tú najjednoduchšiu: natiahnuť gumku na palec a odbrknúť. Presne to teraz aj urobil... *brnk*. Zombík práve schádzal z obrubníka, keď sa zrazu plesol po krku a rozhladol okolo seba. Bully sa tváril akoby nič.

„Kúpte si časopis... Pomôžte bezdomovkyni... Kúpte si časopis...“ Čosi vyššie metra od neho stála žena s nežnými hnedými očami. Vídal ju tu celé leto. A už si na ňu zvykol.

Na semafore prebleskol zelený panáčik, no Bully sa nikam nehnať. Mal celý deň, teda to, čo z neho ostávalo. Rýchlo omrkol, či nie sú nablízku flojdi, a celý sa prešmátral. Robieval to desať, dvadsaťkrát za deň podľa počasia. Stal sa z toho zvyk prezrieť si všetky vrecká, ubezpečiť sa, že má všetko, čo má mať, že z neho nič nechýba. Ak sa nudil, aspoň si tým skrátil čas, lebo kabát mal veľa vreciek. Šlohol ho z mechu odloženého pred second-handom a svoj starý im tam nechal. V živote nemal na sebe lepšiu kabát. Na štítku stálo *Barbour*. Bol teplý a znútra podšitý akoby dekou, ale zvonka mal klzký zelený povrch, ktorý chránil pred dažďom a vetrom ako murovaná stena. V zime mu bol o niekoľko čísel väčší, pomaly však doňho dorastal a spodný okraj mu zanechával na džínsoch tesne nad kolenami špinavú šmuhu. Tie vrecká na ňom boli najlepšie. Nikdy taký kabát nevidel. Bolo ich na ňom dokopy jedenásť. Najväčšie vyzeralo ako gumený kruh s otvormi naspodku, ktorý obopínal kabát po celom obvode. Do dvoch vreciek si vyrezal diery, aby si mohol, nikým nevidený, cez ne pchať do džínsov veci ukradnuté v obchodoch.

„Kúpte si časopis... Pomôžte pesdomovky... teda bezdomovkyni,“ oprávala sa žena rýchlo, hoci ju nikto nepočul, len Bully. Zasmial sa, ale nie zlomyselne ako v skejtparku, lebo žena mala dlhé hnedé vlasy stiahnuté do chvosta, ako ich nosievala mama, keď bola v práci.

Začal vyťahovať z vreciek rozličné predmety, ktoré vždy nosil pri sebe: vrecká s cukrom, vrecká so soľou, papierové servítky, pásmo na meranie, kovovú lyžicu pre Jack, plastové lyžice, dva zapalovače, otvárací nožík, ďalšie gumičky, vrecká s omáčkami, kus handry, tašku pre Jack (väčšiu a pevnejšiu než igelitka), igelitky, perá, vrecká od čipsov (prázdne), vôdzu na Jack (originál ako treba, nie len nejakú otrhanú šnúрку), žuvačku (predžuvanú a rozžuvanú), balíček psích zberateľských kartičiek (najlepšie plemená) a svoje bločky. Vlastne to neboli jeho bločky. Ale zbieral ich po druhých, hľadal na chodníku, niekedy aj lovil z odpadkových košov. Zo zvedavosti si čítal, čo všetko ľudia nakupujú, ale nechával si ich hlavne pre prípad, že ho chytia pred obchodom s niečím, za čo nezapltil. Keby ho strážnik nahnal späť dovnútra, mohol mu povedať: „Neplaš sa, mám účtenku.“ Schválne, ako dlho sa im v tom šaláte bude chcieť hľadať. Teda, aspoň tak si to predstavoval.

Poprezeral lyžičky, tie, čo boli nalomené, povyhadzoval na cestu a za nimi poslal aj niekoľko pier. Jedna zombička naňho pri tom flochla úkosom, ovesila kútik úst a hned' zasa pozrela inam. Z malého vrecka pri golieri kabáta vytiahol električienku. Našiel ju pri automate, keď ho chlad zahnal pod zem do metra na okružnú linku. Kredit na nej minul už dávno a teraz na ňu hľadel, akoby ani nebola jeho. Vrátil ju nazad a vytiahol červený vreckový nožík. Bola to jedna z jeho najvzácnejších vecí, aj teraz na ňu obdivne pozeral, položenú na dlani. Mal dve čepele: krátku a dlhú. V črienke bol vsadený kompas, aby človek vedel, kam ide. Mohli ste ním krútiť tak rýchlo, ako ste chceli, strelka sa vždy ustálila na severe a nikdy vás nezradila. Ukradol ho z horolezeckého obchodu. Krátku čepeľ používal na drobné úkony, ako napríklad prepichovanie plastových boxov, aby sa Jack mohla napiť. Dlhú si šetril, aby sa nezatupila. Nikdy s ňou nič nerobil, len raz ňou zašibrinkoval na staršieho chalana, keď od neho utekal preč.

Vrátil nožík do džínsov a pokračoval v hľadaní, dúfajúc, že nájde nejakú mincu, bankovku, čokoľvek s tvárou nejakej osobnosti. Vyťahoval veci

a odkladal ich nabok a už prešiel takmer všetky vrecká. Napokon, ako čerešničku na torte, vytiahol blahoželanie. Malo pozohýbané všetky rohy, takže už ani nevyzeralo ako blahoželanie, ale nápis vpredú sa ešte dal prečítať. Bola na ňom vyobrazená tvár – asi ženy, usúdil Bully, hoci mala dosť málo vlasov –, ktorá niečo šepkala dovnútra blahoželania. Vyzývala človeka, aby blahoželanie otvoril, no Bully sa neponáhľal, mal čas. Najprv si prečítal nápis vpredú, tak ako treba. Vždy si ho najprv prečítal.

Chcem ti niečo povedať...

Podišiel ďalej od zábradlia aj od cesty, až potom ho otvoril. Vnútri bola rovnaká tvár ako zvonku, ibaže oveľa väčšia s červeným jazykom a ústami vyrezanými do papiera, ktoré vyzerali ako živé. Započúval sa do slov vychádzajúcich z blahoželania:

...lúbim ťa... hrozne ťa lúbim... lúbim ťa viac než... viac než kohokoľvek iného... viac než čokoľvek iné na celom svete... všetko najlepšie, Bradley! Všetko najlepšie, zlatko... mamka ti poslať veľa, veľa, veľa, veľa pusieniek...

A potom prišlo to najlepšie, na čo vždy čakával až do konca: tie pusu.

Cmuuuuuk, cmuuuuua, cmuuuuk... Cmuuuuuk...

Začínala mať trochu robotický hlas, zrejme sa vybíjali baterky a Bully premýšľal, či by s tým nemal prestať a občas pri prezeraní vreciek tento bod vynechať.

Rozhliadol sa okolo seba a jedna zombička stojaca na prechode mu venovala súcitný pohľad. Pozrel na ňu ako na vraha a zaklapol blahoželanie. Vtedy aj cez hluk premávky začul tiché cinknutie. Otvoril blahoželanie a ostalo ticho. Niekolkokrát ho zdesene a bez úspechu otvoril a zavrel, kým pochopil, že sa naozaj pokazilo. Niečo z neho vypadlo. Bully si od srdca zanádal, zohol sa, pričom rukou rozháňal zombíkov ako na mieste činu, a začal očami prečesávať chodník.

Keď zbadal lesklý kotúčik baterky, končekmi prstov ho opatrne zdvihol z asfaltu. Zrejme ho bolo treba vložiť späť niekam dovnútra blahoželania. Vsunul prsty do papierových úst a pod papierovým jazykom zacítil niečo

pokrčené. Neboli to peniaze, papier bol tenší a hladší. Keď ho vytiahol, vyzeral ako účtenka, no potom ho rozbalil a zistil, že je to žreb do lotérie.

Asi sa tam zasekol. Bully sa nepamätal, že by ho kedy videl. Ale aj tak stálo za to overiť si, či niečo nevyhral, aspoň pritom zabudne na peniaze, ktoré vzala voda.

5 4 35

dni hodiny minút

Dievčina za pokladňou vo veľkej trafike na vlakovej stanici bez záujmu naskenovala žreb.

Bola nová. Z videnia poznal všetkých zamestnancov. Vtom sa pokladnička zarazila a zatvárala sa, akoby im jeho žreb práve pokazil stroj.

„Gra-ham...“ hlesla a za zlomok sekundy, keď obrátila hlavu, Bully potiahol balíček žuvačiek. K pokladni prišiel starší muž. Bully sa prichystal na útek.

„Graham, čo to znamená? *Kontaktujte Camelot, Watford.*“ Ukázala na obrazovku.

„Aha, aha,“ povedal a posunkom hlavy jej naznačil, aby to nechala na ňom. Bully našahoval krk, či niečo neuvidí, a keď sa pohľadom stretol s pokladničkou, už naňho pozerala inak. Ako na niekoho, kto jej je matne povedomý.

„Čo je? Vyhral som desinu?“

„Nie... To nie...“ odvetil vedúci, Bully zahrešil a vydal sa na odchod.

„Hej, nie! Počkaj...“

Bully sa zvrtol na opätku a prekvapilo ho, keď zbadal vedúceho so žrebom v nastavenej ruke a znepokojeným výrazom v tvári.

„Vyhral si oveľa viac než to.“

„Koľko je viac než to?“ Dievčina sa uchechtla a Bully ju prebodol pohľadom.

„Neviem, to tu nepíšu, ale na mieste sa to nevypláca. Nemôžeme ti tie peniaze dať z pokladne. Tolko tu nemáme,“ dodal, keď videl, ako sa chlapec zatváril. „Viac ti povedať neviem. Musíme sa držať toho, čo píšu na obrazovke.“

Bully sa nad tým zamyslel. Koľko je tak veľa, aby to nemali v pokladni?

Keď vydávali, všimol si v zásuvke zväzky desiatok a dvadsiatok, takže... tam majú minimálne tri-štyri stovky... možno aj tisícku alebo viac.

„Ten žreb je tvoj, však?“ spýtala sa vedúci a pridal uvoľnený výraz v tvári, akože ho to zaujíma len tak mimochodom.

„Áno... ale kúpil mi ho niekto druhý,“ odvetil Bully pre istotu, keby chlap neveril, že šrac ako on má peniaze na kupovanie žrebov. A vtedy si spomenul. Už vie, čo je to za žreb. A pri tej spomienke, ktorá ani po toľkých mesiacoch nezoslably, ho znovu zaboľelo pri srdci a tislí sa mu slzy do očí. Rozhliadol sa po prevádzke plnej ľudí, kde je najbližší východ.

„V každom prípade im tam niekto musí zatelefonovať číslo na žrebe...“ Muž mu ho pomaly podal. „Môžeme zavolať od nás, ak chceš. Máš občiansky?“

„Nie, to je v pohode,“ vyhovoriť sa Bully. Určite by niekto prišiel a začal sa ho na všeličo vypytovať a na to rozhodne nemal náladu.

„Mal by si si pohnúť...“

„Už idem, už idem!“ skočil mu Bully do reči, lebo si zle vyložil tón vedúceho.

„Nie, myslím s tým žrebom. Beží ti čas, musíš sa do stanoveného dňa prihlásiť o výhru.“

„Čo? Ved' ste to len teraz zistili!“ Mňa len tak neogabeš.

„Nie, tá lehota sa začína dňom zlosovania... a potom máš stoosemdesiat dní... chápeš?“ Vedúci sa naklonil ponad pult a ukázal mu vyblednutý dátum na žrebe. „Tu píšu 16. februára,“ prečítal mu, akoby bol Bully sprostý. Dobré vedel, čo je to za deň, nepotreboval nijaké čísla, aby to vedel.

„Naozaj nechceš, aby som miesto teba zavolať do Camelotu ja?“

Bully pokrútil hlavou ako Jack s potkanom v papuli, ubezpečil vedúceho aj slovné, že nie, no predsa z neho vypadla otázka.

„Čo sa stane – akože s tou výhrou – ak ten, čo vyhral, nezavolať včas?“

„Tak...“ zamyslel sa muž nahlas. „To neviem naisto, ale podľa mňa ju vrátiť späť do hry alebo venujú na charitu, alebo čosi také.“

Na charitu? Prečo by niečo také robili? Vyhodiť jeho peniaze na usmrkancov a vozíčkarov.

Vedúci hovoril ďalej, ale Bully ho už nepočúval. Hľadel na svoj žreb. Čo bolo vlastne za deň? Pozrel na zelené čísla na displeji pokladne. Na jednej strane bolo 18:45, na druhej 09/08/13. Lenže on potreboval vedieť, aký je deň. Odrazu tým číslam ani za mak nerozumel. Naozaj bol sprostý.

Obrátil sa a pozrel na ktorési noviny, kde píšú dni normálne. Bol piatok. Deviateho augusta. Zrátal si na prstoch, koľko mesiacov ubehlo od februára do augusta. Takmer šesť. A koľko je to dní? Niektoré mesiace majú viac dní, iné menej, Bully sa pokúšal spomenúť si na riekanku zo škôlky. Vedel, že február má dvadsaťosem dní, ak nie je priestupný rok.

Znovu pozrel na aktuálny dátum. Správne by to nevyrátal ani za svet, a tak si povedal, že to spriemeruje a bude brať každý mesiac ako tridsať dní krát šesť. Lenže aj to bolo naňho priveľa. Skúsil teda vynásobiť trojku šestkou, čo bolo osemnásť, a pridať k tomu nulu. Veď to je stoosemdesiat! Zdesil sa, že to už prešvihol.

Muž sa však naňho usmieval. „Máš päť dní – teda šesť, ak prirátáš zvyšok dneška –, toľko ti ostáva podľa dátumu na žrebe,“ vysvetlil mu. Potom sa naklonil ponad pult a zatváril sa, akoby mu chcel povedať niečo, čo nemusí, čo nemá v popise práce.

„Na tvojom mieste by som si to nechal pre seba... kým sa niekto za teba neprihlási v Camelote o výhru...“

2

5 4 30
dni hodiny minút

Bully sa pred trafikou znovu pozrel na svoje čísla na žrebe. Spomínal si, že ho kúpil mame niekoľko dní predtým, ako zomrela. Asi ho vložila do blahoželanania a zastrčila do papierových úst, lebo zo všetkých tých liekov nevedela, čo robí.

Strčil si žreb aj s električkou do náprsného vrečka a predstavil si svoju výhru ako hromadu librových mincí, ktorá naňho čaká vo watfordskom Camelote. Obrátil pohľad k trafike, k výveske lotérie. Boli na nej dva prekřížené prsty s nahlúpnutým úsmevom naspodku. Vedel, že kedysi mala lotéria v znaku jazdca na koni. Predstavil si rytiera, ako v zámku stráži jeho výhru, ktorá sa nevošla do pokladne. Časť z nej by sa mu zišla hneď vtedy, lebo bol hladný. Opäť mu v bruchu, a čoraz hlasnejšie, vyhrávali cigáni. Mohol by podojedať zvyšky zo stolov pri rieke alebo prezrieť kontajnery za stanicou. Niekedy obchádzal aj bufety v budove stanice, ale ak bolo dobré počasie, radšej ostal vonku.

Zamieril k bočnému východu a prešiel pod nízkym oblúkom, kde taxíky naberajú zákazníkov. Držal sa blízko pri stene mimo dosahu bezpečnostných kamier. Nepozdávala sa mu predstava, že by si ho mal niekto obzerať či nebudaj ho hľadať, hoci tomu sám neveril. Potom ako mu zomrela mama, sa Phil nevedel dočkať, kedy Bully vypadne z bytu. Od začiatku ho u seba nevedel strpieť. Phil nemal rád ani psy. Len maminou zásluhou mu dovolili nechať si Jack, keď ju privliekol domov z parkoviska pred nákupným centrom, kde ju jednou rukou vylovil spod terénneho auta.

Túlal sa myšlienkami kade-tade, keď vtom ho čosi vytrhlo zo zadumania: rovno pred ním boli flojdi, tentoraz už ozajstní flojdi, obšmietajúci sa okolo všelijakých koreňov pri nástupisku taxíkov.

Bully zaradil spiatočku. Vybral sa opačným smerom od taxíkov, no vzá-

pätí skrútil krok doľava do Burger Kingu, lebo v tejto krízovej situácii prebral žalúdok vládu nad telom. Len čo vošiel dnu, vytiahol z jedného vrecka na kabáte zhúžvanú tašku. Nemusel povedať ani slovo, iba ju pridržať za jedno ucho pri zemi a Jack skočila dovnútra.

„Psst,“ povedal, vytiahol dotrhaný uterák a prikryl ním psovi hlavu.

Pokračoval po schodoch hore a vyhýbal sa pohľadom chalanom pri pokladniach. (Keď na nich pozriete, pozrú oni na vás.) Pred začiatkom lovu na zvyšky zo všetkého najprv vošiel na záchody. A na záchodoch zo všetkého najprv išiel na záchod. Na veľkú mu bolo treba len každé tri, štyri dni. Tak mu to vyhovovalo. Nerád sedel bez pohnutia päť či nebudaj desať minút. Pripomínalo mu to vyesávanie v škole a čakanie, kým zazvoní... Až nakoniec po desiatich, možno pätnástich minútach to prišlo... Úloha splnená.

Následne si doplnil fľašu s vodou. Bez jedla človek vydrží niekoľko mesiacov, bez vody len pár dní. Keď ešte býval na byte, Phil o tom v kuse mlel: keď si mimo základne a dôjde ti nafasovaný prídel, nič sa nedeje – možno zhodíš zopár kíľ –, ale ostať v poli bez vody, to ti neradím. Ani za nič. Teda niežeby Bully videl Phila čo len raz piť vodu, keď býval uňho v byte, nieto ešte kdesi v poli.

„Je úplne ako ťava,“ vravela o ňom Bullyho mama, než sa Phil vrátil do bytu s veľkou priehlbínou na chrbte, akoby mu na ňom rástla huba, ibaže opačne. Potom sa už o ťavách nikdy nerozprávali.

Umyl si ruky a poriadne si ich poutieral ako chirurg pred operáciou. Chcel opraviť blahoželanie, aby zasa začalo hovoriť. Vyžadovalo si to veľké sústredenie, ak nechcel zničiť strojček, ale napokon sa mu podarilo zasunúť batériu na miesto v papierovej tvári. Otvoril blahoželanie, nič z neho nevyšlo. Zahrešil, potom si spomenul na pluská a mínuská, vytiahol batériu, zasunul ju dnu obrátene a konečne počul, čo potreboval počuť.

Vzdychol si, žalúdok mu od hladu už stískali krčce a skryl blahoželanie do vrecka. Chystal sa na odchod, keď vtom v zrkadle zazrel vyziabnutého, podvyživeného chalana, ktorý akoby sa ho pýtal: „Čo odo mňa chceš?“

Naklonil sa k zrkadlu. Rozoznal, kde niekoľko posledných teplých týždňov nosil čiapku, lebo vrch čela mal svetlejší než zvyšnú pokožku na tvári. Miesta vystavené slnku boli tmavohnedé, no líca mu stále svietili červenou. Mama mu vravela, že to preto, lebo bol také krásne dieťa, že ho všetci štípali do líc,

ale tomu neveril. Mal veľké oči, ktorými nevidel o nič lepšie než druhí, a výrazné opuchnuté pery, akoby mu niekto dal pred pár dňami po papuli. Bolo mu ľúto, že nemá vyrážky. Ostávajú po nich jazvy a človek vyzerá starší.

Nevdojak si počúchal kožu nad hornou perou, či to je naozaj iba špina. Naozaj to bola iba špina, ale aj tak bez debát vyzeral na šestnásť. Možno aj na sedemnásť, pomyslel si a pokúsil sa zježiť si vlasy, aby dohnal potrebné centimetre, no boli príliš mastné, aby ostali stáť.

Jack zakňučala a začala sa mu mackavými nohami liepať po nohe, lebo aj ona mala hlad, ale toto sa psovi nesmie dovoľovať.

„Dolu... hybaj. Okej, dobre, viem, prestaň, moja. Už som ti povedal, že sa ideme najesť. Nebuď nedočkavá,“ karhal ju príliš okato, lebo sa cítil previniť. Aj Jack rástla a potrebovala viac jedla, než jej Bully dával.

Otvoril dvere od záchodov a premeral si vnútro reštaurácie. Jedna zo zamestnankýň spratávala zo stolov. Sotva začul, že sa vzdáva, vyšiel von, sadol si za svoj obľúbený stôl a dal si nabíjať mobil do zásuvky pre upratovačky. Batéria v mobile dodýchavala. Dokonca aj keď ho mal vypnutý, za pár dní sa vybila. Len čo zavolá do Camelotu, kúpi si nový za tých päť kíl alebo koľko to vlastne bolo, že sa nevmetili do pokladne. Taký, aby sa na ňom dali hrať poriadne hry.

Rozhliadol sa naokolo, čo by sa kde dalo zjesť. Podvečer v lete býva navrchu prázdno, sedel tam len postarší páňko, ktorý nevynechal ani jedinú omrvinku, čo mal na podnose, a rodičia s dvoma deckami, ktoré robili neporiadok s hranolčekmi a ešte sa ani nedotkli pribalených hračiek. Rodičia venovali Bullymi podozrievavé pohľady, decká ho ani len nezaregistrovali. Keď odišli, prešuchol sa za ich stôl, po očku striehnuc na vedúceho, na floydov, na každého, komu by sa nemuselo páčiť, ako vyzerá. Chopil sa podnosu, vrecká s kečupom si odložil na potom, zošrotoval hranolčeky a s obrovským premáhaním zdvihol uterák z tašky, aby si Jack pochutila na zvyškoch hamburgerov.

„Rozmaznávam ťa,“ povedal jej, ako to kedysi mama hovorila jemu.

Mobil sa pípnutím ohlásil medzi živými. Na obrazovke sa zjavila snímka Jack s veľkým bielym ňucháčom, keď bola ešte malá. Kým bola mama nažive, mal na pozadí selfie, ktorú odfotovala sama s rukami okolo jeho krku. Na hlave mala smiešny klobúk, aby nebol vidieť plešinu, a smiešny bol preto, lebo nikdy nenosila klobúky. Preto tú fotku aj pred časom zmazal, nechcel si na mamu spomínať takto v klobúku.

Na konte kreditu svietila nula. Potreboval kredit, aby mohol zavolať do Camelotu. Predstavil si zámok, tentoraz obklopený vodou, a rytierov na motorákoch, nie na koňoch, ako jazdia okolo s guľometmi a strážia mu výhru.

Začul kroky na schodoch, preto sa pripravoval šmyknúť späť na záchody, ale bol to len kockatý zombie s notebookom. Vyzeral príliš šťastne, príliš v pohode na to, aby bol niekto dôležitý, a tak sa to Bully rozhodol risknúť. Nasadil svoj najlepší hlas, aký používal na kladenie otázok a žiadanie o láskavosti.

„Kamoš, nevieš, kde je Watford?“

„Čože?“

„Watford, kamoš. Ako je ďaleko?“

„Hmm, tak to ozaj neviem. Je niekde v severnom Londýne, teda na sever od Londýna. Tuším niekde pri Hemel Hempstead... smerom na Rickmansworth...“

Bully nestál o prednášku, len chcel vedieť, kde to je. Možno ten chlap niekde učí alebo čo.

„Ako je to ďaleko?“

„To neviem... nejakých tridsať kilákov?“

„Takže by som tam došiel aj peši.“

„To asi áno. Ale to by si musel fakt chcieť.“ Vyprskol od smiechu, no Bully iba prikývol.

„Okej,“ povedal, lebo možno bude musieť ísť pešo, ak si nevyžobre na cestu alebo nepôjde načierno vlakom, kde by mu hrozilo, že ho chytia a strávi jeden z piatich dní odpovedaním na otázky.

Bully sa zberal na odchod, ale vtedy mu čosi napadlo. Možno keby šiel na internet, zistil by, koľko presne vyhral. Koľko je tolko, že sa to nevojde do pokladne.

„Mohol by si mi pozrieť čísla na nete?“

Muž sprvu ostal ticho, ale nepovedal nie, ani nepokrútil hlavou.

„Sorry, aké čísla?“

„Z lotérie. Čísla. Nie tento týždeň. Ten nechcem.“

„Okej, jasné, len neviem, či sa tu budem vedieť pripojiť...“ odvetil muž, položil ruku na monitor, a keď pozrel pod stôl, či mu ešte nezmizol vak, zbadal Jack, ako vystrkuje hlavu z tašky. Hneď sa mykol a narovnal.

„Čo to tam máš?“

„Neboj sa, nežije tam, kamoš.“

To muža trochu upokojilo. „Aha, okej. To je tvoj pes?“

Koho iného by asi bol, keď sedí vedľa neho a dáva sa od neho kŕmiť burgermi? Prečo sa ho na to stále vypyujú? Ani čo by ho dakde šlohol slepcovi alebo čo. Jack nebola o nič horšia než nejaký natvrdnutý labrador. Zavedie vás kamkoľvek, či vidíte, alebo nie.

„Áno, je môj,“ odvetil, keď v sebe našiel dosť trpezlivosti na ďalší debilný rozhovor so zombíkom o svojom psovi.

„Hm, okej. Pohoda, dobrý psík.“ Otvoril notebook a zaťukal do klávesov. Bullymu bolo hneď jasné, že ten chlap nevie o psoch ani ň.

„Okej... Tak kedy ti to teda vyžrebovali? Ktorý týždeň hľadáme?“

Akože hľadáme? Bullymu sa tá otázka vôbec nepáčila, hádam by frajer nechcel podiel za to, že párkrát ťukne do klávesov? Vytiahol žreb a prečítal dátum žrebovania, muž ho zadal na stránku spoločnosti Camelot a obrátil počítač k Bullymu, aby videl. Bully sa naklonil k obrazovke a začal si bezhlasne šemotiť perami ako ten žobrák na moste. Dobrú minútu prezeral čísla zľava doprava a opačne a porovnával ich s tou zmeskou, čo mal pod stolom.

Muž sa už zasa začínal ošívať.

„Tak čo, trafil si?“

„Nie... nie. Netrafil. Musím bežať,“ vyhovoriť sa, vstal, vytiahol nabíjačku zo zásuvky a schytil Jack v taške.

„Počuj, nechceš to dojesť? Ani nie som hladný. Prišiel som sa len napiť.“ Muž mu podával svoj burger ešte zabalený v papieri. Ani k nemu nepričuchol. Bully si ho vzal, polovicu odtrhol a druhú zhltol, sotva zbehol dolu schodmi. Mal síce hlad ako vlk, ale aj tak sa musel premáhať, aby ho hneď nevyvrátil z výpočtov (matika mu v živote nešla tak dobre), koľko miliónov takých burgerov si bude môcť kúpiť a ešte mu aj zvýši.

5 4 2
dni hodiny minúty

Lebo trafil všetky. Všetkých šesť. Vyhral najviac, ten najväčší balík. Ten, čo sa za ním išli ľudia zabiť. Vyhral jackpot. Nepamätala sa, koľko presne to bolo, ale bolo to viac než milión. Vždy to bolo niekoľko miliónov.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.